

16 e. Tref. "Döden och Livet" 3 årgångens evangelietext, 2020

En präst jag läste om liknade jordelivet vid bilden av ett begravningsståg. Kanske en väl pessimistisk och dystert bild kan man tycka, men trots allt realistisk.

Vi vandrar mot graven. Vi vandrar dit med våra anhöriga och en gång ska de vandra med oss.

Döden väcker känslor; ofta rädsla. Därför att döden för med sig sorg, smärta och åtskillnad för de som lämnas kvar i jordelivet. Döden betyder ensamhet för många. Ensamma dör vi. Ingen kan längre följa oss. Eller när någon av de kära tas ifrån oss. Hur ensamma blir vi inte då? Att stå vid gravens kant och se den kära sänkas ned. Döden som sliter oss ifrån varandra.

Jag kan tänka mig att det var så synagogföreståndaren kände när han fann sin lilla dotter död i sängen. I det ögonblicket for så många tankar genom hans huvud. Ett desperat försök att väcka henne till liv igen. Han talade till henne, höjde rösten för att hon skulle vakna. Ruskade om henne. Kastade sig intill hennes bröst för att höra hennes hjärta slå...men det gjorde det inte. Då brast allt. Hans värld föll sönder. Det värsta som kunde hända, hans absolut värsta mardröm, hade blivit verklighet. Döden har gästade hans hem och hans liv kommer aldrig att bli sig likt igen. Han går sönder, slits sönder inombords. Han har hört talas om Jesus, hört vad han har gjort. Ett hopp tänds och det hoppet och kärleken till sin dotter driver honom ut ur huset och ut på gatorna för att söka efter denne Jesus. Vi känner till vad som sedan hände. Mannen träffar Jesus och Jesus följer med honom hem och hans dotter väcks till liv igen. Det är en underbar text. Men vad säger den texten oss idag? Jesus uppväcker en död. Vad har det med oss att göra? Om det vore så att döda uppväcktes, att det var något vi kunde räkna med som kristna, när vi står vid våra döda, då hade det varit ett fantastiskt budskap. Men så är det ju inte. Visst händer det att svårt sjuka blir friska, att döden övervinns. Visst händer det att död på ett annat sätt, själslig död, övervinns. Död kärlek och förtroende som dött. Att sådant väcks till liv, det händer ju och också det är ett under. Men att en människa som dött väcks till liv igen?? Så vad har dagens evangelium att säga oss idag?

Jag tror att Jesus med denna berättelse och detta under vill visa på någonting mycket större, någonting som vi kan luta oss emot både i liv och i död, nämligen att han är Herre över liv och över död. Och om han är Herre över liv och över död, så finns egentligen ingen död. Jesus sa

ju: *"Gud är inte en gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande."* Evangelietexten för mina tankar också till Jesu egen död. Han dog också och blev lagd i en grav. Gud själv blev begravd. Gud själv har gått före oss. Därför finns det ingen plats eller tillstånd där Gud inte har varit eller där han inte är med oss.

Denna dag brukar även kallas för Höstens påskdag. Jesus stannade inte kvar i graven, han stannade inte kvar i döden. Han uppstod. Han rörde en väg upp ur graven. En hoppets väg för oss. Inte ett hopp att som flickan han uppväckte till liv igen, leva ett tag till, utan hoppet om ett evigt liv. Löftet om att Gud alltid är med oss och att vi alltid är med Gud. I liv och i död.

I en av våra sommarpsalmer finns tankar om vår kommande tillvaro hemma hos Gud och hur den kan gestalta sig. Versen lyder:

*Ack, är det redan här så skönt,
på denna jord så härligt grönt,
hur skall det då ej bliva.
I himmelen där Gud berett
vad ingen här på jorden sett
och ord ej kan beskriva.*